

Πρόλογος

Μια νύχτα που σκάλιζα τα πράγματά μου βρήκα ένα σημείωμα του πατέρα μου – μεταξύ άλλων μουσικολόγου, μουσικοσυνθέτη, συγγραφέα και διανοούμενου – το οποίο θεώρησα αναγκαίο να παραθέσω εδώ.

Άλλωστε, όσα γράφονται εδώ δεν έχουν σκοπό ν' απογοητεύσουν τα ταλαντούχα σημερινά παιδιά. Θέλουν απλώς να τα στρέψουν προς τον σωστό δρόμο και να τα εφοδιάσουν με χρήσιμες «οδοιπορικές» συμβουλές:

Πάρε με θάρρος την ανηφόρα για το βουνό. Εκεί μόνο θα βρεις τα χνάρια που πρέπει ν' ακολουθήσεις.

Αν σ' αρέσει το «ψητό κρέας» της τέχνης, να είσαι διαρκώς προετοιμασμένος, μήπως και κάποτε χρειαστεί να φας τα κρέατά σου.

Να θυμάσαι πάντα πως αποκλειστικά ο αυτοσεβασμός σου, διοικητευμένος σε σκληρή πολυεπίπεδη δουλειά, είναι ικανός να καθηλώσει το σημερινό κοινό, που εθίστηκε στα εύκολα θεάματα.

Όσο κι αν βρεθείς σε «καραντίνα» (στη ζωή ή στην τέχνη), προσπάθησε να κρατήσεις όρθιες τις επιλογές σου, μακριά από περιδεύοντα μπουλούκια «της αρπαχτής».

Να θυμάσαι, επίσης, πως η ιστορία της τέχνης, όπως και η υπόλοιπη ιστορία, κουβαλάει και τους μεσαίωνές της κι ό,τι «επαναστα-

τικό» – παρά τον Βίκτορα Ουγκό – δε σημαίνει υποχρεωτικά και πρόοδο.

Τέλος, να δημιουργείς πάντα σαν όλοι σου οι θεατές ν' ανήκαν στο ολιγάριθμο και – σαν τους πρώτους χριστιανούς – κατατρεγμένο κοινό, που συχνάζει σε κατακόμβες. Διότι εκεί, μες στα μαύρα σκοτάδια, ξεχωρίζει αμέσως ο δημιουργός που «φωτοδοτεί».

Διαβάζοντας τα σοφά αυτά λόγια αποφάσισα να τα ακολουθήσω. Το παρόν βιβλίο αφιερώνεται σε όλους αυτούς που κουβαλούν το φορτίο της ενοχής. Σε όλους εκείνους που αδυνατούν να μοιραστούν την αλήθεια τους, γιατί τη θεωρούν ντροπιαστική, ανούσια κι ανεπίτρεπτη. Και σε όλους όσους πίστεψαν πως τα μυστικά που κουβαλούν είναι μονάχα δικά τους. Ευτυχώς, δεν είναι.

Εισαγωγή

Αθήνα, 1942

Ο Ντέιβ σέρνει τα βήματά του να κερδίσει χρόνο. Είναι από κείνες τις στιγμές που η ζωή περνά μπροστά απ' τα μάτια σου. Η αγάπη του, η Χόουπ, είναι στα τελευταία της και εκείνος με τρεις στρατιώτες Γερμανούς βαδίζουν στους διαδρόμους του Ερυθρού Σταυρού.

Ο Ντέιβ δεν τρέφει ελπίδες να σωθεί. Μα ούτε και το επιδιώκει. Οι Γερμανοί βρήκαν αυτό τον ξεχασμένο Εβραίο σ' ένα παρεκκλήσι. Με τα λίγα του γερμανικά τους έπεισε πως, αν έρθουν πρώτα απ' το νοσοκομείο, θα τους φανερώσει τα χρήματα που έχει κρυμμένα.

Κι έτσι, ο Ντέιβ βαδίζει στους διαδρόμους του Ερυθρού, μέχρι που μια ανάμνηση τον αποσπά, εκείνου και της Χόουπ στο εστιατόριο Ντιβάν.

«Περίμενες πολύ;»

«Χόουπ, θα περίμενα για πάντα».

«Θα τη θυμάμαι αυτή τη μέρα, Ντέιβ, κι αυτό το εστιατόριο... Ντιβάν».

Τα βήματα των Γερμανών διαλύουν την ανάμνηση. Ο Ντέιβ ξυπνά στην καταδίκη. Έχουν φτάσει στο 118 κι άξαφνα μια γυναίκα τρέχει προς το μέρος τους και τον φιλά σαν να είναι η χαμένη της πατρίδα.

«Αγάπη μου, είσαι ζωντανός! Αγάπη μου, τι σου έκαναν οι αχρείοι;»

Ο Ντέιβ την κρύβει μες στα μπράτσα του. Στέκει ευάλωτος, Γυμνός. Μια σταγόνα παίρνει ευθύς την κατηφόρα.

«Χόουπ, δεν υπάρχει χρόνος. Άκου με προσεκτικά. Άκου καλά τι θα σου πω».

«Ντέιβ, ήθελα να σ' το πω κι εγώ».

Η Χόουπ τού δείχνει τα πληγιασμένα χέρια της.

«Ο χρόνος είναι εχθρός μας. Ο καρκίνος μου εξαπλώθηκε, όπως οι Γερμανοί».

«Αγάπη μου, δε θέλω να φοβάσαι», ψιθυρίζει εκείνος. «Εγώ μάλλον θα φύγω πρώτος. Το ξημέρωμα. Και, να σου πω και την αλήθεια, χαίρομαι πολύ. Να μείνω πίσω χωρίς εσένα; Δε θα είσαι καλά!»

Για μια στιγμή ο Ντέιβ χαζεύει τη σιωπή. Σχεδόν την αφουγκράζεται. Ύστερα παίρνει ανάσα στρέφοντας το βλέμμα του προς τη Χόουπ.

«Χόουπ, άκου με προσεκτικά. Θέλω να με συναντήσεις. Θέλω να έρθεις να με βρεις».

«Ντέιβιντ, αγάπη μου, δε με κατάλαβες. Το σώμα μου με αφήνει. Δε θα αντέξει για πολύ. Θα φύγω. Πώς να σ' το πω; Απ' τη ζωή».

«Χόουπ, εσύ δε με κατάλαβες. Θέλω να με συναντήσεις. Μετά το ξημέρωμα. Όταν θα έχουμε κι οι δυο ελευθερωθεί. Όταν πια δε θα μπορούν να μας παγιδέψουν».

Η Χόουπ αναστατώνεται.

«Τι εννοείς, Ντέιβ; Όταν πεθάνουμε;»

«Ναι, αγάπη μου. Όταν πεθάνουμε. Θέλω να έρθεις ξανά για να με βρεις. Θα έρθω κι εγώ ξανά. Να είμαστε ζευγάρι. Επιτέλους. Όπως ονειρευτήκαμε. Σ' έναν καινούργιο κόσμο, γιατί αυ-

τός δε μας χωρά. Να με αναζητήσεις θέλω, Χόουπ, να με θυμηθείς. Με ακούς, αγάπη μου; Θέλω να βρεις τρόπο να με θυμηθείς».

«Ντέιβιντ, αγάπη μου, αυτό είναι σκέτη τρέλα! Πώς θα τα καταφέρω; Ακόμα κι αν έρθω, ακόμα κι αν έρθεις κι εσύ, πώς θα θυμηθώ ότι πρέπει να θυμηθώ; Και πώς θα θυμηθώ να σε ψάξω; Κι ακόμα κι αν σε ψάξω, πώς θα αναγνωρίσω ότι είσαι εσύ;»

«Αγάπη μου, δεν ξέρω», σαστίζει ο Ντέιβ κι η Χόουπ κουρνιάζει ακόμα πιο κοντά του.

Μακάρι να έφτανε το σώμα της για να τους φυγαδέψει. Ή να έφτανε η στοργή της να τους τυλίξει με ζωή. Τα βλέφαρά της έμοιαζαν φτερά φοβισμένης πεταλούδας. Δεν ήταν μάλλον φόβος, ίσως περισσότερη αγωνία να θυμηθεί.

«Zwei minuten», φωνάζει ο Γερμανός κι ο Ντέιβ την αγκαλιάζει ακόμα πιο σφιχτά.

«Μου το υπόσχεσαι, Χόουπ; Δεν υπάρχει χρόνος, πρέπει να μου το υποσχεθείς».

«Σου το υπόσχομαι», ψελλίζει εκείνη. «Θα βρω τον τρόπο, αγάπη μου. Θα θυμηθώ. Θα έρθω να σε συναντήσω. Σ' το υπόσχομαι».

Πέρασαν εξήντα χρόνια. Ήταν Πέμπτη, οκτώμισι η ώρα. Κι όπως κάθε Πέμπτη, η Μάρθα χάζευε τα μέλη της ομάδας της ν' αποχωρούν. Έναν έναν τους θεραπευομένους της να διασχίζουν το σαλόνι και να φτάνουν στα σκαλιά του παλιού νεοκλασικού. Η θεραπευτική συνάντηση, μία ακόμα «αποτοξίνωση ενοχών», είχε ολοκληρωθεί.

Η μαύρη σιδερένια εξώπορτα ήχησε στο πέρασμά τους με μια νότα απογοήτευσης. Κυρίως που η συνεδρία δεν ήταν κάποια ατέλειωτη συνάντηση μπιρίμπας. Στριπ πόκερ, όπου κάποιος γδύνεται όταν χάνει, θα μπορούσε να είναι. Όλοι γυμνοί ένιωθαν και η συζήτηση συνεχιζόταν και στο δρόμο.

Ωστόσο, η Σιμόν, μια μελαχρινή χορεύτρια, ανακοίνωσε πως θα αποχωρούσε. Δεν ήταν και πολύ ευδιάθετη, όπως είπε. Άλλωστε, είχε κάτι εκκρεμότητες στη σχολή χορού όπου εργαζόταν, ένα τετράγωνο πιο δίπλα.

Όλοι χαιρέτησαν τη φίλη τους, όλοι την αγκάλιασαν, μα η Ίριδα, μια ξανθιά αρχαιολόγος, απέφυγε προκλητικά κάθε επαφή μαζί της. Μα είναι δυνατόν να σηκώνεται η Σιμόν στα καλά του καθουμένου και να φεύγει; Δεν της έχουν πει πως δεν αφήνουν σύξυλο κάποιον που νιώθει τόσο ευάλωτος; Που μόλις έχει μοιραστεί τα σωθικά του;

Εξοργισμένη η Ίριδα άρχισε να τρώει τα ξέφτια από τα νύχια

της. Να τα καταπίνει αμάσητα, μαζί και την παραδοχή πως τελικά αντιπαθούσε τη χορεύτρια για πολλούς λόγους, προπάντων γιατί μαγνίτιζε τα βλέμματα.

«Ωραία γυναίκα!» αναστέναξε ο Σέργιος, ένας στιβαρός εργένης που έσφυζε από τεστοστερόνη, ενώ η Ίριδα, που παρατηρούσε τους δυο άντρες να παρατηρούν τους δυο γοφούς που απομακρύνονταν, έσπευσε να αποκαλύψει όσα σκεφτόταν.

«Αν θέλετε να ξέρετε», είπε συνωμοτικά, «η Σιμόν δεν πάει στη σχολή χορού. Μωρέ, σε ποιον τα λέει αυτά; Τι εκκρεμότητες μπορεί να έχει κανείς εννιά το βράδυ; Δε θυμάμαι ούτε μία φορά να ήρθε μαζί μας μετά τις συνεδρίες. Κάνω λάθος;»

Η ομάδα παρέμεινε βουβή, μα η Ίριδα διέκρινε στα βλέμματα τους αραχνοϋφαντες ενστάσεις. Δε θα αποκάλυπτε άλλες εμμονές, αυτό σκεφτόταν. Αντί αυτού θα προσπαθούσε να κερδίσει λίγο έδαφος για τον εαυτό της. Αμέσως έπιασε δουλειά: Μοίραζε γατίσια βλέμματα, έσπερνε μοιραία χαμόγελα κι άφηνε για τους άντρες την τελευταία λέξη.

Τα αποτελέσματα της τεχνικής της ήταν άμεσα. Ο Έκτορας, ένας ξανθός βιολόγος, κελεπούρι, που κάθε ντάμα ονειρευόταν, έγραψε σε ένα χαρτάκι το τηλέφωνό του και ετοιμάστηκε να της το δώσει. Παρ' όλα αυτά, την τελευταία στιγμή κάτι τον σταμάτησε. Υπέθεσε πως ήταν η ορμή του Σέργιου, του άλλου στιβαρού εργένη, που έμοιαζε κι εκείνος να διεκδικεί την όμορφη αρχαιολόγο.

Για να λέμε του στραβού το δίκιο, πιθανόν να δίστασε γιατί σκεφτόταν πως η Ίριδα καλωσόριζε κάθε αντρική προσπάθεια απ' οποιαδήποτε κατεύθυνση. Τελικά, ο πρίγκιπας μετάνιωσε. Αργά και συνωμοτικά έβαλε το χαρτάκι μες στην τσέπη του και το τσαλάκωσε χωρίς δεύτερη σκέψη.

Απ' τη μεριά της η Ίριδα είχε κλειστεί στον εαυτό της κι οι

σήτες του μυαλού της δεν επέτρεπαν τίποτε άλλο να περάσει εκτός από θυμό:

«Λοιπόν, παιδιά, εγώ λέω να πάμε στη σχολή χορού να δούμε αν η Σιμόν μάς είπε αλήθεια. Τι λέτε;»

«Θα πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη, Ίριδά μου», την παρότρυνε ο γλυκός της Έκτορας, ενώ η Αλίκη, η πιο μεγάλη της παρέας, μια αγαθή δασκάλα Γερμανικών, έσπευσε να συμφωνήσει:

«Ίριδα, έχει δίκιο ο Έκτορας. Θα σου άρεσε να μη σε πιστεύει εσένα η Σιμόν; Αφού μπορείς να τη ρωτήσεις την επόμενη φορά, και είμαι σίγουρη ότι θα σου πει. Η Σιμόν δεν αρνείται να απαντήσει».

«Πολύ καλά...» μουρμούρισε η Ίριδα κι έριξε μια στερνή ματιά προς τη χορεύτρια, που κατηφόριζε το δρόμο.

Χαμογέλασε με ανωτερότητα. Ό,τι κι αν πίστευε η ομάδα, η Ίριδα δεν μπορούσε να ξεγελαστεί. Η διαίσθηση κι η πονηριά της την προειδοποιούσαν πως εκείνο το απόγευμα η ανταγωνίστριά της είχε αποκρύψει την αλήθεια.

Την ίδια ώρα, μακριά απ' την αδιακρισία της ομάδας, η Σιμόν βηματίζε ασταμάτητα, τόσο που ακόμα κι η σκιά της δυσκολευόταν να την προφτάσει. Άραγε πού πήγαινε;

Είχε δίκιο η Ίριδα με τις υποθέσεις της. Η Σιμόν δεν κατευθύνθηκε ποτέ προς τη σχολή. Δυο τρία τετράγωνα πιο πέρα σάλταρε στο πρώτο λεωφορείο που βρήκε κι άφησε πίσω της, στη διασταύρωση Πυθαγόρα και Θαλή, κάθε Ερινύα, που δεν έμεινε με την ομάδα.

Ωστόσο, έμοιαζε αλλιώς, σαν να μην ήταν ο εαυτός της, καθώς είχε αποκρύψει την αλήθεια. Μάλιστα, κάτι τέτοιες ώρες αναρωτιόταν γιατί.

Η πρώτη απάντηση που της ερχόταν στο μυαλό ήταν:

Γιατί έτσι. Λογαριασμό θα τους δίνω, δηλαδή, τι σκέφτομαι και πού πηγαίνω;

Όμως, καθώς περνούσαν τα λεπτά, οι συνειρμοί της μεταστρέφονταν:

Φαντάζομαι, δικαιολογήθηκα επειδή δεν είναι έτοιμοι ν' ακούσουν. Θα με κρίνουν. Θα με χλευάσουν. Ειδικά η Ίριδα. Όχι, όχι, θα με εξευτελίσει. Προπάντων με την υποτιμητική της ματιά. Κι ύστερα θα συζητά πίσω απ' την πλάτη μου. Θα με θεωρήσουν τέρας. Βρώμικη. Και σκοτεινή. Μπορεί και να με διώξουν από την ομάδα. Όχι, όχι, έκανα το σωστό. Τη χρειάζομαι τη θεραπεία. Τους χρειάζομαι. Είναι η πρώτη φορά που αισθάνομαι ότι ανήκω κάπου. Κι είναι η πρώτη φορά που αισθάνομαι ασφαλής.

Οι σκέψεις της Σιμόν εξοστρακίστηκαν καθώς έφτασε στην είσοδο του παλιού ξενοδοχείου. Κοίταξε γύρω της για να βεβαιωθεί πως ήταν μόνη. Όλα εντάξει. Δεν κουνιόταν ψυχή. Μονάχα η στριφογυριστή πορτούλα της εισόδου. Έμοιαζε με σβούρα, όμως όχι απ' αυτές τις αθώες που παίζουν τα παιδιά. Εκείνη η πόρτα, ή πελώρια σβούρα, ήταν απ' τις άλλες, των μεγάλων. Που οδηγούνται σε μέρη απόκρημνα και σκοτεινά. Που γυρνούν χωρίς σταματημό, χωρίς γαλήνη. Που δεν τους φτάνουν οι συνήθειες απολαύσεις και πέφτουν από ύψη για λίγη αδρεναλίνη.

Η Σιμόν δεν είχε καμία αμφιβολία πως τέτοιες πόρτες, ή σβούρες, είναι επικίνδυνες. Παρ' όλα αυτά, άλλη μία φορά γλίστηρησε μέσα της. Κατευθύνθηκε προς το μικρό γραφείο της ρεσεψιόν.

«Καλωσορίσατε», είπε η νεαρή κοπέλα που βρισκόταν καθισμένη πίσω του. «Αυτό είναι το κλειδί σας. Σας περιμένουν».

Ξενοδοχείο Πλάνετ. Το κλειδί γύρισε μία φορά δεξιά. Η Σιμόν είχε φτάσει ασφαλής. Και λίγο ζαλισμένη. Ίσως να ήταν η

ορμή του ασανσέρ ή τα παιχνίδια του μυαλού. Τα βήματά της σύρθηκαν στη λευκή μοκέτα.

«Τι έχεις, Σιμόν μου;» αντήχησε μια φωνή από το κρεβάτι. «Μοιάζεις σαν κάτι να σε απασχολεί».

«Πράγματι», ψιθύρισε η Σιμόν. «Αλλά, μωρό μου, θα τα πούμε άλλη ώρα».

«Όχι, Σιμόν μου, θέλω να μου πεις», επέμεινε η φωνή.

«Δεν είναι τίποτα, μωρό μου. Απλώς βαρέθηκα να κρύβομαι, αυτό είναι όλο».

«Τι είναι αυτά που λες, Σιμόν;» διαμαρτυρήθηκε η φωνή.

«Μωρό μου, απλώς δε μου αρέσει που ζούμε στα κλεφτά, που πρέπει, για παράδειγμα, να ερχόμαστε εδώ».

Η φωνή τραντάχτηκε:

«Τι υπονοείς; Δηλαδή, δεν περνάς καλά μαζί μου;»

«Μωρό μου, περνάω καλά», ψιθύρισε η Σιμόν. «Ξέρεις, δε θέλω να σε στεναχωρώ. Καθόλου δεν το θέλω. Απλώς πονάω, σιχαίνομαι που λέω ψέματα. Απορώ, δηλαδή, με τον εαυτό μου, σκέφτομαι πως έχω γίνει κάποια άλλη».

«Αρκετά με αυτά», φώναξε η φωνή. «Ότι ζούμε ένα ψέμα, ότι είσαι κάποια άλλη. Μου λες ότι κάνω έρωτα με κάποια άλλη; Θα σε απαλλάξω απ' το ψέμα σου, και μάλιστα τώρα αμέσως».

«Μωρό μου, δεν κατάλαβες. Απλώς νιώθω άσχημα, αυτό είπα».

«Αρκετά», είπε κοφτά η φωνή. «Από τότε που άρχισες τις ψυχαναλύσεις μας κατέστρεψες! Δεν είσαι η Σιμόν που γνώρισα, η μοιραία ανέμελη γυναίκα που ερωτεύτηκα. Όλο μου αρχίζεις τις φιλοσοφίες και για όλα έχεις μια εξήγηση, ότι κάτι φταίει με τη μάνα σου ή με τη μάνα μου...»

«Μωρό μου, σε παρακαλώ», είπε η Σιμόν, μα η φωνή υψώθηκε:

«Αν δε θες να φύγω, θα πρέπει να μου το αποδείξεις. Θα πρέπει να διαλέξεις: ή την ψυχανάλυση ή εμένα!»

«Όχι αυτό», αποκρίθηκε η Σιμόν. «Μη μου το κάνεις αυτό, μη με βάζεις να διαλέξω».

«Τέρμα», απάντησε η φωνή. «Πρέπει να διαλέξεις, Σιμόν. Και μάλιστα τώρα. Περιμένω να διαλέξεις αυτή τη στιγμή».

Η Σιμόν ένωσε εγκλωβισμένη. Ήταν παράξενο. Αν τη ρωτούσαν λίγους μήνες πριν, θα είχε διαλέξει κατευθείαν τη σχέση. Όμως τώρα; Δεν ήξερε τι ακριβώς είχε αλλάξει, υπέθετε πως μάλλον ήταν η ίδια. Σαν να μην μπορούσε πια να χωρέσει στον εαυτό της ή να αρνιόταν να πιστέψει ότι χωρά. Τώρα πια μπορούσε να αντικρίσει το μέγεθος του παραλογισμού.

Το να αγαπάς στα κρυφά είναι σαν να αρνείσαι τον άλλο και τον εαυτό σου, σκεφτόταν. Αυτό δεν είναι ζωή. Ούτε να σου ζητούν ν' απαρνηθείς κάτι καλό για σένα είναι αγάπη.

Η Σιμόν πήρε μια ανάσα.

«Λυπάμαι. Δε μου αφήνεις περιθώριο. Περίμενα να με αγαπάς. Να θέλεις το καλό μου. Λυπάμαι. Διαλέγω την ψυχανάλυση. Και, παρεμπιπτόντως, ψυχοθεραπεία τη λένε!»

Η πόρτα βρόντηξε με δύναμη, άφησε τη Σιμόν μονάχη. Η φωνή είχε πλέον σωπάσει.

Να τις φοβάσαι αυτές τις ξαφνικές σιωπές, σκεφτόταν η Σιμόν. Είναι από αυτές που βλέπουμε στα θρίλερ περιμένοντας κάποιον να πεταχτεί.

Πράγματι, η φωνή δεν είχε πει την τελευταία της λέξη. Λίγο αργότερα η απάντηση ήρθε απρόσμενη, με ασυνάρτητες κραυγές και ήχους από σπασμένα κάδρα ή γυαλικά που βρέθηκαν στο διάδρομο.

Η Σιμόν σάστισε, δεν περίμενε τέτοια τροπή, φοβόταν, ένα ρίγος φόβου τη διαπέρασε. Το σώμα της κρύωσε. Κι η καρδιά της. Τώρα περίμενε απλώς τη συνέχεια, κι έτσι κρύφτηκε κάτω απ' το πάπλωμα σαν να κρυβόταν απ' την ίδια τη ζωή.

Άκουγε τις φωνές στον αέρα, σχεδόν έβλεπε ένα ρεύμα θυμού να εισχωρεί απ' τις κλειδαριές, να απλώνεται σαν θύελλα στα δωμάτια, να εισβάλλει απ' τις ρωγμές του ξεφτισμένου σοβά και να γεμίζει κάθε μικρή χαραγματιά του παλιού ξενοδοχείου.

Προδότη αέρα... σκεφτόταν. Αν δεν υπήρχες εσύ, τότε θα είχαμε ησυχία.

Της ήταν πια ξεκάθαρο πως οι προσπάθειές της να είναι διακριτική είχαν ναυαγήσει. Ήταν πλέον σίγουρη πως όλα τα δωμάτια είχαν ξυπνήσει και πως όλοι καρτερούσαν ν' ανοίξει η πόρτα, για να δουν με τα ίδια τους τα μάτια ποια ήταν η ανελέητη ερωμένη για την οποία έγινε τόση φασαρία.

Θεέ μου, σκεφτόταν. Θα φύγω τα χαράματα, όταν όλοι θα κοιμούνται.

Έφτασαν χαράματα κι ήρθε η στιγμή, η μοναδική ευκαιρία της Σιμόν ν' αποδράσει. Μάζεψε τα πράγματά της όπως μαζεύει κάποιος τ' απλωμένα ρούχα την ώρα της βροχής. Φόρεσε τις γόβες της και στις μύτες των ποδιών γλίστρησε προς την έξοδο.

Η αλήθεια πρέπει να λεχθεί, ήταν δύσκολο να περάσει απαρατήρητη. Αν και χαράματα, το μικρό ξενοδοχείο έσφυζε από ζωή, από στρογγυλές πολυλογούδες καμαριέρες, που σαν ραβτάρ ανίχνευαν τις κινήσεις των ανθρώπων. Ξεχώριζαν τους ξύπνιους απ' τους κοιμισμένους κι ανάγκαζαν τους πρώτους να κατευθυνθούν για πρωινό. Κι αν οι άνθρωποι καθυστερούσαν, τότε φρόντιζαν να βάζουν τέρμα τις ηλεκτρικές τους σκούπες και να καθαρίζουν κάθε σκόνη, ίχνος ή παράπτωμα της νύχτας.

Φυσικά, πολλοί επισκέπτες διαμαρτύρονταν. Ένιωθαν άβολα χωρίς τη σκόνη, μα, προπάντων, χωρίς τα παραπτώματα. Έκαναν παράπονα στη ρεσεψιόν για το άσπλαγχο εγερτήριο και τους εκκωφαντικούς θορύβους. Όμως δεν είχαν δίκιο. Οι καμαριέρες δεν ήταν άσπλαχνες, μα ούτε ο θόρυβός τους εκκωφαντικός. (Απλώς κι εκείνες είχαν τον δικό τους τρόπο, μέσω της ηλεκτρικής σκούπας, να γίνονται αισθητές και να αποκτούν σπουδαιότητα.)

Έτσι, λοιπόν, με όλη αυτή την αναταραχή των σεντονιών και

των κουβάδων, που άλλαζαν βάρδιες, ήταν δύσκολο για τη Σιμόν να μείνει αόρατη. Μάλιστα, εκεί που νόμισε πως τα είχε καταφέρει, άκουσε μια φωνή να την καλεί.

«Δεσποινίς, δεσποινίς...»

Η Σιμόν δε γύρισε. Τρελή ήταν; Υπέθεσε πως κάποιος έψαχνε τον υπαίτιο των ζημιών. Είχαν μαζέψει πλέον τα θρύψαλα, όμως υπαίτιος δε βρέθηκε.

Ααα, όλα κι όλα, δε φταίω εγώ! αναλογίστηκε, καθώς κατέβαινε τις σκάλες σχεδόν κουτρουβαλώντας.

Παρ' όλα αυτά, η καμαριέρα δεν έψαχνε τον δράστη ούτε της είχε ανατεθεί μια τέτοια μεγαλόπνοη αποστολή. Τι ήθελε; Το μυστήριο λύθηκε λίγο αργότερα, όταν η Σιμόν άκουσε μια φωνή στο βάθος των αιθέρων:

«Δεσποινίς, η βρύση του μπάνιου σας έχει διαρροή, θα έρθει ο υδραυλικός για να τη φτιάξει».

Ο καθένας ό,τι θυμάται χαίρεται! σκεφτόταν η Σιμόν. Ποια βρύση, κυρά μου; Εδώ ο κόσμος καίγεται!

Λίγες στιγμές αργότερα είχε φτάσει πλέον στο δρόμο. Ασφαλής. Ανώνυμη. Και ανυπότακτη. Να νιώθει άλλη μία φορά τα ρεύματα του ανέμου. Το χλιαρό θλιμμένο παρελθόν, το κρύο κι άσπλαγχο παρόν, μα, προπαντός, το ολόξεστο θρόισμα του μέλλοντος. Έριξε ένα βλέμμα πίσω της, στη στριφογυριστή πορτούλα της εισόδου...

«Ας είναι», μονολόγησε. «Σου αφήνω, πόρτα, όλα τα μυστικά μου για να τα στριφογυρνάς. Στην ατέρμονη κι αέναη μοναξιά σου...»

Πράγματι. Οι σκέψεις της Σιμόν έμειναν έγκλειστες εκεί. Κι αν κάποιος είχε την ευαισθησία να τις ακούσει, ίσως και να τις ξεχώριζε στο ρυθμικό ταξίδι της σιωπής:

Χώρισα. Ακούω τα βήματά μου καθώς απομακρύνομαι απ' το

χωρισμό. Τα ίδια μου τα βήματα, σαν μακρινό αντίλαλο. Τις θλιμμένες προσευχές που άφησα πίσω μου. Το θυμό μου, που ξεχείλισε μαζί με τη σπασμένη βρύση. Τα γενναία μου όνειρα, που πάγωσαν κι αυτά μες στο ψυγείο του νου. Πονάω. Κι ας υπήρξα ανεκτική. Κι ας κατάλαβα πως κι οι ανεκτικοί χωρίζουν. Μάλιστα, όχι όπως οι άνθρωποι υποθέτουν, κουνώντας το κεφάλι με στοργή, κατανοώντας την απέναντι πλευρά και δίνοντας το χέρι για ανακωχή. Δεν έγινε έτσι. Σήμερα ανακάλυψα πως είμαι κι εγώ άνθρωπος. Και μάλιστα απ' τους πιο θνητούς της Γης.

«Ο χωρισμός ελαττώνει τα μέτρια πάθη και δυναμώνει τα μεγάλα με τον ίδιο τρόπο που ο άνεμος σβήνει τα κεριά αλλά φουντώνει τις φωτιές», είχε πει κάποτε ο Γάλλος συγγραφέας Φρανσουά ντε λα Ροσφουκό κι η χορεύτρια προσπαθούσε να υπαγάγει το χωρισμό της στη φράση. Χάζευε τα μέλη της ομάδας να τακτοποιούνται στα καθίσματά τους, ενώ παράλληλα μετρούσε το δεσμό της σε βαθμούς θερμοκρασίας: Είκοσι βαθμοί Κελσίου, αποφάνθηκε. Ούτε κρύο ούτε ζέστη, κι η απόφαση ήταν τελεσίδικη.

Το ρολόι έστεκε αργό. Το συγκεκριμένο απόγευμα έμοιαζε να λουφάρει απ' τα καθήκοντά του. Παρ' όλη τη συλλογική αναστάτωση, ο λεπτοδείκτης είχε βαλθεί να παραμένει αργόσχολος.

Είχε βαλθεί κι η καφετί ζακέτα της Σιμόν να ξεκουμπώνεται, ίσως για να την παροτρύνει ν' αποκαλυφθεί. Τζίφος. Η Σιμόν δεν την κατάλαβε. Τη ζακέτα. Την παρότρυνση. Έμεινε να απασχολείται με τα αμέτρητα ερωτήματα που η Ίριδα εκσφενδόνιζε.

«Λοιπόν, Σιμόν, θα μας πεις επιτέλους πού πήγες μετά τη συνεδρία; Γιατί βιαζόσουν τόσο; Γιατί ποτέ δεν έρχεσαι μαζί μας; Πού ήσουν στις εννιά το βράδυ; Και μη μας πεις ξανά πως πήγες στη σχολή!»

Αδιέξοδο. Τα πράγματα ήταν δύσκολα για κείνη. Δεν της